

CHLOE PIENE

REBECCA WARREN

bij de bureu: museumlaan 16 / zaterdag t/m zondag 10u tot 17u

JERRY GALLE - POËTISCHE MACHINE

15.04_17.06.2012

CHLOE PIENE

Voor haar tentoonstellingsproject in het museum Dhondt-Dhaenens brengt **Chloe Piene** (°1972 USA / leeft en werkt in New York) een ensemble werken samen dat ze voornamelijk de laatste twee jaren realiseerde. Deze tentoonstelling wenst geen overzicht te geven van het rijke palet aan mogelijkheden dat Chloe Piene hanteert binnen haar oeuvre. Het is veeleer een zeer gecondenseerd totaalproject waarin de kunstenaar een web aan betekenissen spint tussen een serie tekeningen, een aantal sculpturen en een performance.

Het werk van Chloe Piene lijkt te zijn gevormd door de ongecontroleerde intuïtie van de kunstenaar, waarbij het fragiele uiterlijk van de tekeningen en sculpturen contrasteert met de inhoudelijke verwijzingen waarmee ze haar werken oplaadt: existentialistische gedachten en kunsthistorische verwijzingen naar leven, verval en dood smelten samen met een onbestemde seksuele geladenheid. De wereld die Chloe Piene zo laat ontstaan kan dan ook niet anders dan als subversief ervaren worden door de toeschouwer.

In haar tekeningen en sculpturen maakt Chloe Piene gebruik van motieven die zowel verwijzen naar erotiek als naar de dood. Haar tekeningen bestaan uit zeer fijne houtskoollijnen die ledematen en figuren vormen. Deze figuren situeren zich ergens tussen leven en dood, tussen lust en vergankelijkheid. In de tekeningen hanteert Chloe Piene een energetisch geladen lijnvoering die een eigen leven lijkt te leiden, en gedeeltelijk autonoom is van de figuratie die het voorstelt. Zo vertoont haar werkwijze parallellen met die van enkele twintigste-eeuwse kunstenaars (Willem De Kooning, Cy Twombly en Joseph Beuys). Tegelijk is het werk van Chloe Piene verwant met het werk van zestiende-eeuwse Duitse kunstenaars zoals Albrecht Dürer, Lukas Cranach of Hans Baldung Grien, die symbolen van leven en dood combineerden met een vreemdsoortige fysieke verschijning van de mens. Vooral de fantasie en de combinatie van het macabere en het humoristische in het werk van deze kunstenaars inspireren Chloe Piene.

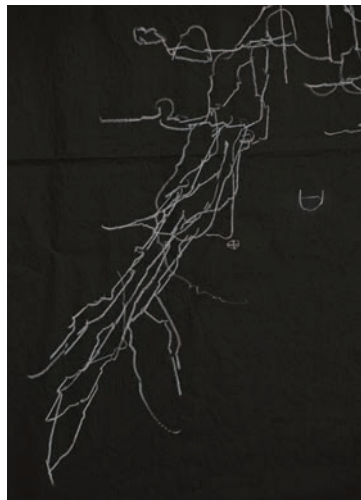
Voor haar project in het museum Dhondt-Dhaenens werkte Chloe Piene tevens een performance uit. Elf mannen ouder dan tachtig jaar zullen op verschillende momenten tijdens de duur van de tentoonstelling Engelstalige teksten voorlezen, samengesteld door Chloe Piene. De performanceteksten bestaan uit flarden geschreven door de kunstenaar zelf, aangevuld met tekstfragmenten van diverse oorsprong: oude legendes, literatuur, Joodse mystiek, Ierse ballades, transcripties uit het proces van Jeanne d'Arc, ... Voor deze performance voorziet Chloe Piene in de middenruimte een stalen plaat die als podium of sokkel funktioneert voor de bejaarde lector. De teksten maken integraal deel uit van het oeuvre van de kunstenaar maar werden hoogstens voor korte tijd gepubliceerd op haar website. Nu vormen ze, via de stem van de elf mannen, één geheel maar bestaan ook opnieuw slechts tijdelijk, op het moment van de voordracht.

Performance data:

Zondag 15 april om 12uur

Zondag 6 mei om 15uur

Zaterdag 2 juni om 15uur

CHLOE PIENE

Perse (detail) _ 2012

Charcoal on black tissue paper _ 76,2 x 50,8 cm

© Chloe Piene

Courtesy Galerie Nathalie Obadia, Paris-Brussels

CHLOE PIENE

For her exhibition project at the Museum Dhondt-Dhaenens, Chloe Piene (b. 1972, USA / lives and works in New York) brings together a group of works which were mainly realized over the last two years. This exhibition does not seek to summarize the rich palette of possibilities which Chloe Piene displays throughout her work. Rather, the exhibition functions as a condensed overall project in which the artist spins a web of meanings between a series of drawings, several sculptures, and a performance.

The work of Chloe Piene seems to be formed by the uncontrolled intuition of the artist; the fragile appearance of the drawings and sculptures stands in stark contrast to the content that charges her work: death and decay-related existentialist concepts and art historical references mixed with an undefined sexual tension. The world created by Chloe Piene, as experienced by the viewer, can only be described as subversive.

In her drawings and sculptures, Chloe Piene utilises motifs that refer both to eroticism and death. Her drawings consist of very fine drawn charcoal lines that form figures and limbs. These figures seem to waver between life and death, between lust and decay. In the drawings, Chloe Piene employs energetically charged lines that seem to function autonomously, in part disconnected from the figurative representation. Her method in this way is reminiscent of that of a number of twentieth-century artists (Willem De Kooning, Cy Twombly and Joseph Beuys). Similarly, the work of Chloe Piene shows parallels with the work of sixteenth-century German artists such as Albrecht Dürer, Lukas Cranach or Hans Baldung Grien, who combined symbols of life and death with human forms in strange physical appearances. Chloe Piene is especially inspired by the imaginary quality and the combination of the macabre and the humorous evidenced in the work of these artists.

Chloe Piene also created a performance for her project in the Museum Dhondt-Dhaenens. Eleven men, all over eighty years old, will, at various times during the course of the exhibition, read English texts composed by Chloe Piene. The performance texts contain original words by the artist and excerpts from primary sources: old sagas, movie excerpts, references to literature, Jewish mysticism, original transcripts from the trial of Jeanne D'Arc, Irish ballads and the conversations of storm chasers chasing tornados in Iowa. For this performance, Chloe Piene has placed a steel plate in the middle space that functions as a stage or a base for the elderly reader. The writings form an integral part of the oeuvre of the artist, even if most of these texts were posted on her website for only a short time. Now they form, through the voices of the eleven men, a whole; their existence, however, as it coincides with the very moment of recitation, is once again, only brief.

Performance dates:

April 15 12 NOON

May 6 3 PM

June 2 3 PM

CHLOE PIENE

Handmaiden _ 2009

Charcoal on vellum _ 35,6 x 43,2 cm

© Chloe Piene

Courtesy Galerie Barbara Thumm, Berlin

CHLOE PIENE

Untitled (CL) (detail) _ 2010

Cast steel _ 83,8 x 35,6 x 33 cm

© Chloe Piene / Courtesy Galerie Nathalie Obadia, Paris-Brussels

CHLOE PIENE

Head 0001 (detail) _ 2012

Wax, clay, steel _ 25,4 x 25,4 x 76,2 cm

© Chloe Piene / Courtesy Galerie Nathalie Obadia, Paris-Brussels

REBECCA WARREN

De tentoonstelling van **Rebecca Warren** (°1965 U.K. / leeft en werkt in **Londen**) maakt deel uit van een reeks solotentoonstellingen in het Museum Dhondt-Dhaenens van kunstenaars die de voorhoede van het hedendaagse kunstdiscours vormen, maar van wie het werk nooit eerder in België is tentoongesteld (eerdere projecten waren er onder meer met **Wade Guyton**, **Banks Violette**, **Anselm Reyle** en **Tobias Rehberger**). Het werk van Warren was onlangs te zien op de Biënnale van Venetië (2011), de Renaissance Society (2010), het Art Institute of Chicago (2010), en de Serpentine Gallery in Londen (2009).

Warren is beeldhouwer van eerder figuratieve, expressieve vormen in klei, brons en gelast staal, en orkestrator van vaak, maar niet uitsluitend, in wandvitines tentoongestelde fragmenten. Ze werkt met een oog voor het extreme - monsterlijke overtolligheid - en creëert een verscheidenheid van objecten die volgens haar beschrijving 'ergens bestaan op het continuüm tussen de zuivere vlezigheid en het pure cartooneske'. Haar kunst is rusteloos, soms tegenstrijdig, het gevolg van de aanhoudende beschouwing van de creatieve impuls en de mysterieuze kracht van beelden en objecten.

Altijd evident in de sculpturen van Warren is de verhouding tussen denken en proces. Ideeën (over auteurschap en authenticiteit) en invloeden (literaire, psychologische en populair-culturele referenties in combinatie met zich op verschillende wijzen manifesterende echo's uit de kunstgeschiedenis, waaronder het werk van Rodin, Picasso en De Kooning) worden gefilterd, vervormd en vaak weggegooid doorheen hun driedimensionale vormgeving. Materialen – hompen klei, koud, hard staal - worden gekozen omwille van hun weerstand tegen mogelijke bezwarende conclusies. De schijnbaar onvoltooide staat van een groot deel van het werk van Warren, de bedrieglijke grofheid, stemt overeen met de conceptuele en thematische gladheid dat het uitdraagt.

In de vroege werken, zoals het doorbraakwerk *Helmut Crumb* (1998), een driedimensionale samensmelting van een cartoon van Robert Crumb en een foto van Helmut Newton, wordt een gevoel voor het groteske geaccentueerd dat op ludieke wijze haar bewondering voor deze kunstenaars laat samensmelten met angsten ten aanzien van hun motivaties. Parallel aan deze bijna carnavaleske houding ten opzichte van het citeren echter, neigt Warren's werk vaak naar het onbesliste of raadselachtige verzet tegen de interpretatie en het wegnemen van de twijfel als een soms noodzakelijke uitkomst van de creatieve inspanning.

De reden waarom Warren's kunst ons aanspreekt heeft veel te maken voor haar verhoogde aandacht voor het in beeld brengen, de plaatsing en de context, met hoe haar werken ten opzichte van elkaar of binnen een specifieke setting staan en (re)ageren. De nuances in de toets, de toon en het tempo kunnen worden waargenomen in de microkosmos van Warren's vitrines, waarin een mysterieuze energie ontstaat vanuit de ordening van oppervlakkig gezien weinig belovende elementen - neonekronkels, studio-resten en andere rommel. Deze quasi-institutionele en opzettelijk slecht afgedichte displaycases zijn poreuze containers van gedachten die het levendige gevoel van beweging dat doorheen Warren's werk stroomt versterken. Verwachtingen - voornamelijk de veronderstelling dat betekenis kan worden gedestilleerd uit vormelijkheid - worden ontkracht. De meer complexe genoegens en bijzonderheden van het aanschouwen zijn in die zin meer bevoorrecht.

REBECCA WARREN

studio _ 2009

The artist painting *The Main Feeling* _ 2009-10

© Mark Barker

Courtesy Maureen Paley, London

REBECCA WARREN

Rebecca Warren's exhibition (°1965 U.K. / lives and works in Londen) forms part of a series of solo shows at the Museum Dhondt-Dhaenens by artists who are at the forefront of contemporary art discourse, yet whose work has never been exhibited in Belgium (Previous artists have included Wade Guyton, Banks Violette, Anselm Reyle and Tobias Rehberger). Warren has recently shown at the Venice Biennale (2011), the Renaissance Society (2010), the Art Institute of Chicago (2010), and the Serpentine Gallery in London (2009); she lives and works in London.

Warren is a sculptor of more or less figurative, more or less expressive forms in clay, bronze and welded steel, and an orchestrator of fragments displayed often but not exclusively within wall-mounted vitrines. She works with an eye to extremes – monstrous excess, alarming paucity – creating a variety of objects that she describes as existing 'somewhere on the continuum between pure fleshiness and pure cartoonishness.' Hers is a restless, sometimes contradictory art, the result of sustained contemplation of the creative impulse and the mysterious potency of images and objects.

Always evident in Warren's sculpture is the negotiation between thought and process. Ideas (about authorship and authenticity) and influences (literary, psychological and pop cultural references in addition to variously audible echoes from art history including the work of Rodin, Picasso and de Kooning) are filtered, distorted and often discarded as they find three dimensional form. Materials – lumpen clay, cold, hard steel – are chosen for their resistance to potentially encumbering conclusions. The apparently unfinished state of much of Warren's work, its deceptive crudity, is analogous to its conceptual and thematic slipperiness.

Accentuated in early works such as the artist's breakthrough sculpture *Helmut Crumb* (1998), a three-dimensional conflation of a cartoon by Robert Crumb and a photograph by Helmut Newton, is a sense of the grotesque that humorously fuses admiration for these artists with anxieties regarding their motivations. In tandem with this almost carnivalesque attitude towards quotation, however, Warren's work has often tended towards the unresolved or the enigmatic resisting interpretation and revealing doubt as a sometimes necessary outcome of creative endeavour.

The way in which Warren's sculpture resonates with us owes a great deal to her heightened appreciation of framing, placement and context, how her works act and react in combination with each other or within a specific setting. These nuances of touch, tone and tempo can be observed in microcosm in Warren's vitrines, which attain a mysterious energy from their arrangements of superficially unpromising elements – squiggles of neon, studio offcuts and other detritus. Intentionally poorly sealed, these quasi-institutional displaycases are porous containers of thought that reinforce the enlivening sense of flux found throughout Warren's art. Expectations – principally the assumption that meaning can be distilled from appearance – are skewered. Privileged are the more complex pleasures and peculiarities of looking.

REBECCA WARREN

studio _ 2009

The artist painting *The Main Feeling* _ 2009-10

© Mark Barker

Courtesy Maureen Paley, London

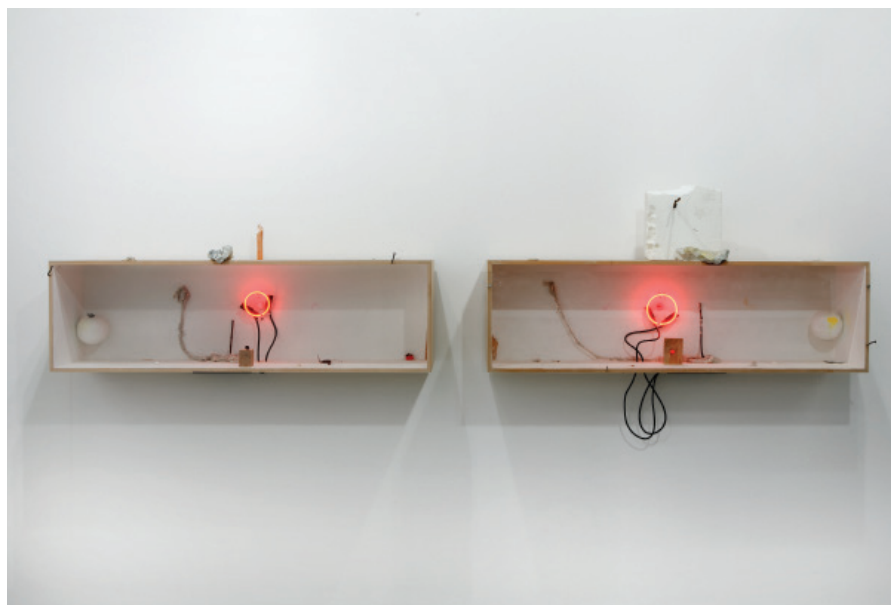

REBECCA WARREN

There Is Another Way _ 2011

hand-painted bronze _ 299,7 x 71,1 x 68,6 cm

© Rebecca Warren / Courtesy Maureen Paley, London

REBECCA WARREN

La Voyante _ 2008

2 part mixed media wall vitrine with neon _ 64 x 140,5 x 38 cm (l.vitrine) _ 78 x 143 x 38 cm (r.vitrine)

© Rebecca Warren / Courtesy Maureen Paley, London

Collection Thomas & Cristina Bechtler, Switzerland

JERRY GALLE

De werken in de tentoonstelling Poëtische machine van Jerry Galle (°1969 België / leeft en werkt in Moortsele en Gent) zijn ontstaan vanuit de noodzaak om de logische computer poëtisch te misbruiken binnen een artistiek werkproces. De noodzaak voor dit oneigenlijke gebruik van digitale technologie vindt zijn oorsprong in een haat-liefdeverhouding tot technologie. Aan de basis van deze ambivalente houding tot digitale technologie ligt haar tegelijk verlammeende en prikkelende inwerking op de artistieke creativiteit. Digitale technologie wordt immers gekenmerkt door logische processen en rechtlijnige mathematica en beïnvloedt op deze manier ons leven.

De titel van deze tentoonstelling en van het gelijknamige project 'Poëtische Machine' behelst daarom opzettelijk een innerlijke tegenspraak. Een machine kan per definitie immers geen 'poëtische' artefacten voortbrengen net zomin als kunstwerken machines kunnen scheppen, tenzij we de processen van de verbeelding zelf als machinale werkingen opvatten. Het is binnen dit spanningsveld van het machinale en het poëtische in de verbeelding dat er boeiende artistieke mogelijkheden te vinden zijn.

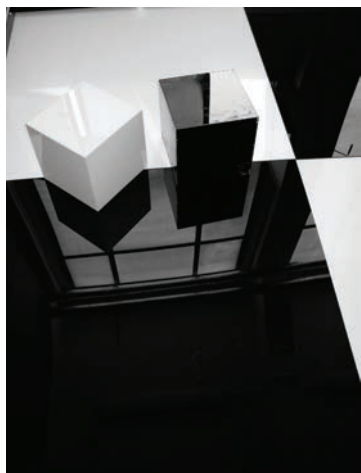
Een centraal werk is de 'Poëtische Machine'. De visuele opzet ervan is eenvoudig: op de grond ligt een zwart-wit geschilderd houten platform waarop twee kubusrobots rijden, een zwart en een wit. De elektronica, motors en sensoren die de kubussen doen bewegen en reageren op elkaar zitten verscholen in de twee kubusvormen. Elk van deze kubussen is geprogrammeerd om afwisselend een 'ja' en een 'neen' te belichamen. Dit wordt door middel van een voorgeprogrammeerde binaire datastroom (met nullen en enen) in de processoren van beide robots geladen. Wanneer de robots kortstondig tegelijk een 'ja' belichamen, dan zoeken ze toenadering tot elkaar. Zodra bij een van de twee kubussen deze 'ja' in een 'neen' verandert, zullen de robots zich terstond van elkaar verwijderen. De witte en de zwarte kubus stoten elkaar af en trekken elkaar aan in een onafwendbare bewegingsdrift. De choreografie van de twijfel is het resultaat.

Omdat de installatie uit twee objecten bestaat, kunnen de twee robotkubussen als een liefdespaar worden beschouwd. Maar omdat een kubuslief hoegenaamd geen vormelijke overeenkomsten vertoont met de menselijke verschijningsvorm, blijft de vleeswording beperkt tot een idee. Toch zien we de robotkubussen seksueel getinte bewegingen uitvoeren en zijn het vooral deze bewegingen die de toeschouwer mogelijk doen geloven in een psychologisch gemotiveerd en subjectief proces van actie en reactie. Is het een kubistisch voorspel? Of hebben de kubussen soms ruzie?

De robottekeningen zijn gegroeid uit de complexe en fascinerende verhouding tussen traditionele en algoritmische tekenprocessen. Het cruciale element in dit project is dat de code nu net wordt aangepast aan de hand van die elementen die de tekenrobot 'verstoren' tijdens de uitvoering. De onderbreking van de robotschriftuur door twijfelalgoritmes verlenen de tekeningen een meer persoonlijk en eigenzinnig handschrift en lijnvoering. De schriftuurtekeningen zijn robotpogingen om in 'persoonlijke' taal te schrijven. De resultaten zijn letters of codes die op geheimtaal lijken. De robottekeningen zoals bijvoorbeeld 'Two days of Doubt' zijn registraties van twee dagen lang twijfelgedrag en demonstreren het bijna psychotische vermogen van machines om kortdaat en eindeloos te twijfelen.

De presentatie 'Poëtische Machine' wordt georganiseerd naar aanleiding van het beëindigen van het doctoraatsonderzoek in de kunsten van Jerry Galle en gebeurt in samenwerking met de Hogeschool Gent. Gelijktijdig wordt ook de publicatie 'Poëtische Machine' uitgegeven door Mer.

De tentoonstelling Jerry Galle is te bezichtigen op zaterdag en zondag van 10u tot 17u.

JERRY GALLE

Poetic Machine (detail) _ 2011

Software, electronica, mdf, perspex _ 200 x 200 cm

© Jerry Galle

JERRY GALLE

The works of Jerry Galle (°1969 Belgium / lives and works in Moortsele and Ghent) in the exhibition **Poetic Machine** arose from the necessity of wanting to subvert the logic computer in a poetic way within an artistic working process. The need for this improper use of digital technology is rooted in a love-hate relationship with technology. The root of this ambivalent attitude toward digital technology lies in the both stimulating and crippling effect it has on artistic creativity. Digital technology is characterized by logic and linear mathematics, and in this way affects our lives.

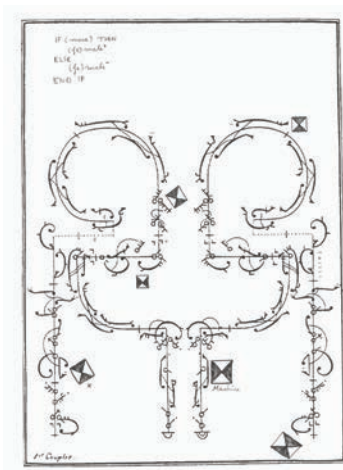
The title of this exhibition and the homonymous project 'Poetic Machine' deliberately includes an inner contradiction. A machine can by definition not produce "poetic" artefacts, any more than works of art can create machines, unless we consider the processes of imagination as mechanical workings. It is within this field of tension that exists between machine and poetic imagination that exciting artistic possibilities can be found.

The central work is the 'Poetic Machine'. Its visual design is simple: on the ground stands a black and white painted wooden platform upon which two cuboid robots ride around, a black and a white one. The electronics, motors and sensors that make the cubes move and react to each other are hidden within the two cubes. Each of these cubes is programmed to alternately embody a 'yes' or a 'no'. This is accomplished by means of a pre-programmed binary data stream (with zeros and ones) loaded into the processors of the two robots. When the robots briefly embody a 'yes', they seek to come closer together. Once this 'yes' changes in 'no' in one of the two cubes, the robots will immediately move away from each other. The white and the black cube attract and repel each other in an inexorable dance of motion. What ensues is a choreography of doubt. The two robot cubes, as the only two objects in the installation, could be considered a romantic couple.

However, since a cuboid form shares virtually no formal similarities with the human form, the incarnation remains entirely imaginary. Still, we witness the robot cubes execute what could be considered sexual movements, which may lead the viewer to believe that their motions result from a psychologically motivated and subjective process of action and reaction. Is it cubist fore-play? Or are the cubes having a fight?

The robot drawings originate in the complex and fascinating relationship between traditional and algorithmic drawing processes. The crucial element in this project is the code, more specifically the fact that it is adjusted according to the very elements that 'disrupt' the drawing robot during the execution. The disruptions in the robotic writing process by means of ambiguous algorithms give these drawings a more personal and idiosyncratic feel in the play of lines. The scriptural drawings are robotic attempts to 'personalise' the writing style. The results are letters or codes that are reminiscent of secret language. The robot drawings such as for instance "Two days of Doubt" are records of two days of ambiguous, almost psychotic behaviour which demonstrate the machines' ability for persistent and endless doubt.

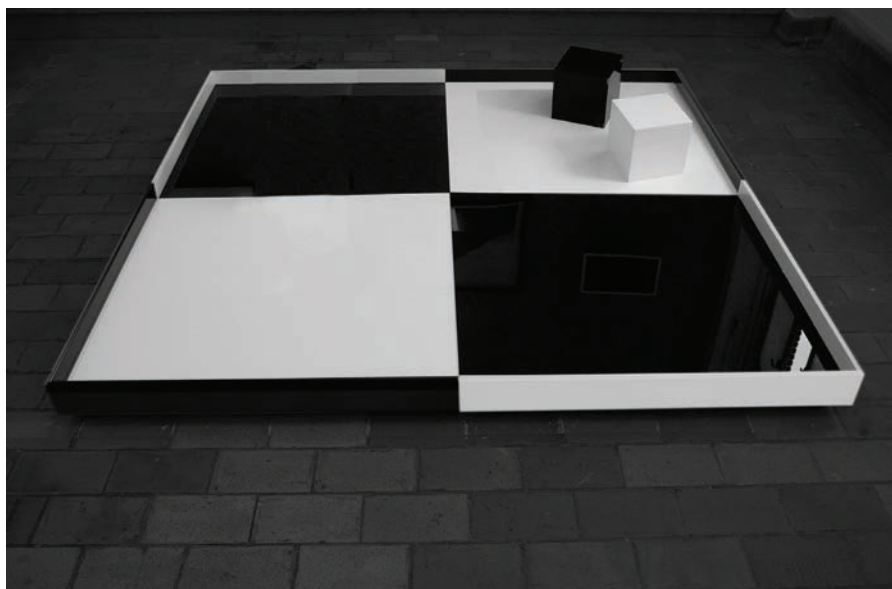
The 'Poetic Machine' presentation is organized in the frame of a doctoral research in the arts by Jerry Galle, in collaboration with the Hogeschool Gent. The accompanying publication 'Poetic Machine' is published by Mer.

JERRY GALLE
NotesPoetic Machine #1 _ 2010
© Jerry Galle

JERRY GALLE
714 Attempts To Write _ 2011
robotdrawing_100 x 70 cm
© Jerry Galle

JERRY GALLE
Poetic Machine _ 2011
Software, electronica, mdf, perspex _ 200 x 200 cm
© Jerry Galle

JERRY GALLE
Two Days of Doubt _ 2011
robotdrawing _ 350 x 150 cm
© Jerry Galle

DIRK BRAECKMAN

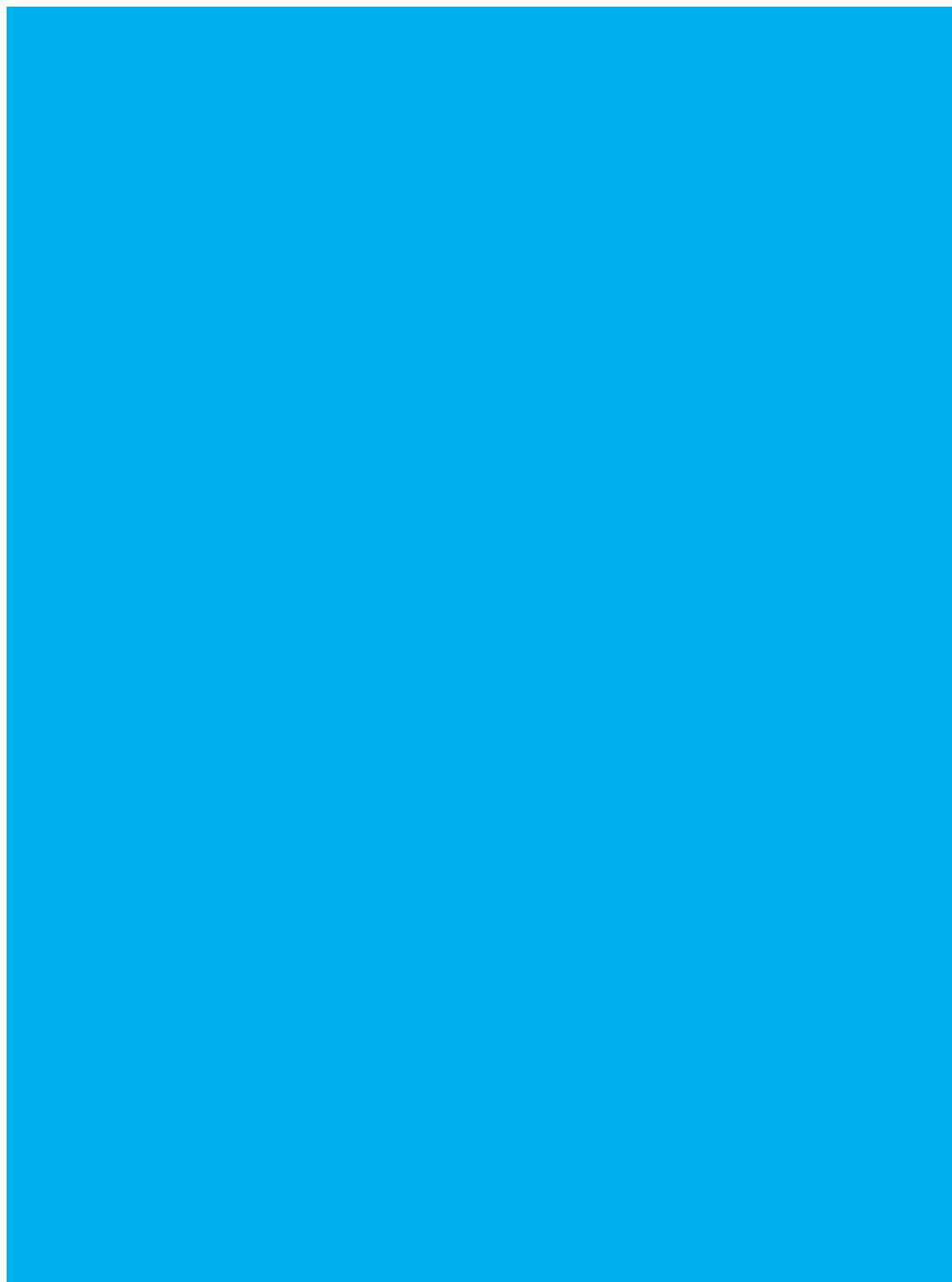
Du Buy Night - Dubai 21 maart 2012 _ 2012

black and white photograph _ 23 x 23 cm

© Dirk Braeckman

DIRK BRAECKMAN

Dit is het eerste beeld in een reeks van vier van Dirk Braeckman. Elk jaar nodigt het Museum Dhondt-Dhaenens een kunstenaar uit die een reeks van vier beelden aanlevert voor de tentoonstellingsuitnodigingen. Aangezien de tentoonstellingsperiodes in het museum Dhondt-Dhaenens samenvallen met de seizoenen zullen de beelden van Dirk Braeckman daarom gerelateerd zijn met de plek waar hij zich bevindt op het moment van elke seizoenswisseling.

Dank aan / thanks to

Chloe Piene, Rebecca Warren, Jerry Galle, Pascal en Marie-Paule Lambrecht - Grusenmeyer, Rebecca 'Beki' Halie Basch, Stephanie Gonzalez-Turner, Galerie Nathalie Obadia, Nathalie Obadia, Corinne Prat, Sophie Hasaerts, Roxane Reiner, Galerie Barbara Thumm, Maureen Paley, Susanna Chisholm, Vera Hild, John Nurminen Prima, Veva Smets, Martinspeed, Richard Chapman, Dietl, Art Francs, Léon Eeckman Art Insurance, Thomas & Cristina Bechtler, Jo Lemaire, Laurence Soens, Luc de Tollenaere, Jo Verniers-Heldenbergh, Vertronics, Bernard Verstraeten, Sarens, Adecon, alle bruikleengevers die anoniem wensen te blijven.

Bezoekersgids / Visitor guide

Druk / print: Cassochrome

Oplage / edition: 2000 ex.

© Chloe Piene / Rebecca Warren / Jerry Galle / Dirk Braeckman

De uitgever heeft waar nodig en voor zover mogelijk de vereiste auteursrechtelijke toestemmingen verkregen. Instellingen en personen die desondanks menen dat hun auteursrecht is geschonden, gelieve contact op te nemen met de uitgever die de fout zal corrigeren bij herdruk.

Patroons: Bel&Bo - Bio Bakkerij De Trog - bROODSTOP - Christie's - Deloitte - X. Donck & Partners Architecten
Duvel-Moortgat - Eeckman Art Insurance - Peter Galliaert - Lecoutere - Paul Thiers (Pentacon) -
Verhaegen-Walravens - Pierre Verschaffel - Winkelpanden - anonieme leden

Schenkers: Martin & Sabine Bown-Tavernier - Galerie Greta Meert - Leo Van Tuyckom - Westmalle - anonieme
leden

Sponsors: Carton-D'Huyvetter - Deloitte - Europabank - Filliers - Levis - Petercam - Westmalle

Mediapartner: Klara

museum dhondt dhaenens _ museumlaan 14, B-9831 deurle
t +32 9 282 51 23 – f +32 281 08 53 _ www.museumdd.be